

حمید سلیمان از «بهشت گمشده» به «صبا» می گوید

می دانستم اسفند یعنی فیلم سوزی!

سرمقاله

علی شیرازی
مدرس آواز

آواز ایرانی تشنه نگاهی از
درون و پژوهشمندانه است

وقتی به پیشینه درخشان هنر ملی آوازمان تا قبل از چهار دهه پیش می نگریم با خیل نام‌های بزرگ و صداها رنگ و شیوه‌هایی متنوع روبه‌رو می شویم که فاصله دیروز - همین دیروز نزدیک و نه آن قدرها دور - و امروز این هنر را به اندازه شاید چند سده نشان می دهد. در چرایی و چیستی این فاصله بسیار بعید ذهنی - با وجود فاصله فیزیکی و حقیقی نسبتا کم یعنی فقط به اندازه چهار دهه - می توان صرف نظر از اتفاق‌های سیاسی فرهنگی انقلاب ۱۳۵۷ و حذف پیشینه استادان موسیقی و آواز از عرصه اجتماعی و رسانه‌ای این هنر، نبود نگاه پژوهشمندانه و تئوریک به مقوله آواز ایرانی و هنرمندان و صاحبان آثار آوازی را در بیشتر سال‌هایی که ۱۱۳ سال تاریخ ضبط موسیقی در ایران می گذرد به عنوان علت مهم این عقب ماندگی پژوهشی، هنری و اجتماعی در نظر گرفت.

مثلا شأن و جایگاه آوازخوان مشهور، معتبر، فاخر و از همه نظر بزرگی همچون استاد غلامحسین بنان که نوآوری‌های بسیاری را با خود به آواز ایرانی به ارمغان آورد چنین اقتضا می کرده که کسانی شامل پژوهشگر، مدرس یا حتی هنرجوی آواز و مستندساز و تحلیلگر هنری و منتقد، پیرامون زندگی و آثار ایشان و همچنین نقد آثار و بازشناسی و واکاوی رزومه هنری این هنرمند بزرگ و به واقع بی همتا تلاش کنند که در این صورت، امروز بایستی شاهد نهضتی به نام بنان خوانی (از بازخوانی آثار ایشان تا پیروی از شیوه آوازی و هنری شان) بوده باشیم. در حالی که با وجود تلاش عده‌ای معدود در نگارش و نشر کتاب و ساخت فیلم مستند درباره بنان (فارغ از کیفیت این آثار) هنوز آن چنان که باید و شاید حق مطلب نه تنها درباره بنان ادا نشده که متأسفانه می رود تا به زودی حتی نام این بزرگمرد و خواننده «ای ایران»، «کاروان» و خالق آوازهای نغمه و بی شمار به بوته فراموشی سپرده شود.

تاکید می کنم که اگر نیما پوشیج توانست حرف و نگاه تازه‌اش درباره شعر اقدری در زمان حیات خودش و بیش از آن شاید در پی دهه‌های پس از در گذشتش به گوش بسیاری برساند نه فقط به دلیل حرف نو و آثار باطراوت و امروزینش بود که بی تردید می بایست نقش تمامی نقادان و درباره شعر نویسان این چند دهه را در این رسایی صدا و خنجره گرم نیما به حساب آورد. بنان نیز نیازمند چنین کسانی است که آوازش را وا شکافند و از دریچه‌های نگاه دیروز و امروز به شیوه آوازخوانی او که هیچ از نیما در هنر خودش کم نداشت و برای روح بخشیدن و حیاتی تازه دادن به کالبد دیرین آواز کم نگذاشت نگاه کنند، این نگاه را نشر دهند و مطمئن باشند که برافراختن قد بنان و بنان‌ها در اصل، بیرق آواز - این هنر یکتای ایرانی - را برافراشته‌اند.

نگاهی به جشنواره تلویزیونی «جام جم» با پایان دریافت آرای مردمی

کمی حاشیه هم بد نیست!

گفت و گو با رضا فیاضی، به بهانه پخش «کلاه پهلوی» از آی فیلم انگلیسی

نقش چرچیل حیف شد

رامین معصومیان از «جوادیه» به «صبا» می گوید

جای خالی تماشاگران